

Télfy Ármin

Régi mesterek

I. Áfra-hamisítás

Az érzékenység és a brutalitás,
ahogy mozdulok, velem együtt lépnek.
Tekintetem mások arcába élvez,
csak a csend csalhat meg velük, senki más.

Napszemüvegben technóra veretjük.
Stroboszkóp alatti világ világa
vakít neandervölgyi éjszakába.
Hülünk e vad jégkorszakban együtt.

Nyári villámlásban, megakadt liftben,
ahogy profilt vált, megszépül a múzsa.
Belé hatolok a legfelső szinten.

A szerelmes testnek csökken a súlya,
vékony kis kötet, és tartalma nincsen,
de átírom mégis újra, meg újra.

II. Nemes Z. Márió, a varázsló

Hogyan süthetik ki a szultán fejét,
ha nincs tanyasi nimfabőrbe kötve?
Mintha lószem meredne rá egy dögre,
szénszopó kancák legelnék az esztét.

Lófarok sülné nemzetbe lógatva.
Kihalt nyelvek dicsérnék hófehéren.
A huszárszem értékét vesztő érem.
Rebellis szívben labanckéz forgatja.

A hercegprimás halhatatlan hattyú,
kopaszra zötyögi magát a héven.
Durván löki a szvingszultán szivattyú,

délibáb dereng a halál tükrében.
A lemenő nap rozsdás dugattyú,
rózsa csak rózsza a szultán fejében.

III. Kerékbe tört Zsávolya Z.

Fennstílú Möszjő? Különös Belmondó?
Vagy csak tésztára kigyúrt, szimpla ürge,
ki más nyelvén beszél? Bár anya szülte,
mégis olyan, mint e furcsa, észbontó

világot felfoghatatlan elveknek
alávető, kábítóan idegen
marslakó, a tizedikben hidegen
kiszámolva? Kit hülyére verhetnek,

akkor se köpi ki a véres titkot?
Világszép pali, bár a hangja mutál,
mikor a kóterben felkiált: isztok?

Vagy egy szót se szól, mert beszélni utál,
különös Belmondó, hisz szólni nincs ok?
Hallgatja, ahogy az elmúlás dumál?